

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2415/2018
10.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., ..., кога заступају пуномоћници Срђан Цветковић и Предраг Томовић, адвокати из ..., против туженог Јавног предузећа „Електропривреда Србије“ Београд, Технички центар Ниш, Одсек за техничке услуге, ради поништаја решења о отказу и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3363/17 од 12.06.2018. године, у седници одржаној 10.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3363/17 од 12.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1349/16 од 21.03.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. ... од 12.02.2016. године и наложи туженом да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима, као и да му накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3363/17 од 12.06.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побиијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту „Референт за одржавање мерног места“ и обављао је послове електротехничара за постројења и мреже. Отказним решењем од 12.02.2016. године, стављено му је на терет да је дана 01.12.2015. године, прекорачио овлашћења, поступајући по налогу послодавца за замену уклопног сата због неисправности, тако што је извршавајући послове свог радног места, на недозвољен и непрописан начин извршио замену уклопног сата купца ББ. Тужилац је извршио замену уклопног сата мимо прописане процедуре, тако што је скинуо уклопни сат купца и без овлашћења послодавца поставио лично свој уклопни сат, иако није дозвољено да запослени могу купцима да постављају уклопне сатове који нису власништво послодавца. Приликом замене уклопног сата тужилац је оставио купцу обавештење као званични документ послодавца на који је у горњем левом углу уписао „поклон са повратком“ што није смео, чиме је повредио радне обавезе прописане чланом 73. Посебног колективног уговора за Електропривреду Србије и члана 2. став 1. тачка 6. анекса 3. уговора о раду. Због наведених повреда, тужиоцу је након писаног упозорења о постојању разлога за отказ (на које упозорење се изјаснио 11.01.2016. године), на основу члана 179. став 2. тачка 2. Закона о раду, отказан уговор о раду.

Код таквог чињеничног стања правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев одбијен, јер су се у конкретном случају стекли услови за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца због злоупотребе положаја, прекорачења овлашћења и понашања супротног прописаним правилима туженог, којима је уређена процедура замене мерних уређаја. За овакву одлуку дати су разлози које у свему као правилне и потпуне прихвата и овај суд.

Чланом 179. став 2. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 25/05, 61/05, 54/09 и 32/13 и 75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако злоупотреби положај или прекорачи овлашћења .

Према члану 2. став 1. тачка 6. анекса 3. уговора о раду који је тужилац са туженим закључио 27.09.2012. године, прописано је да послодавац може запосленом отказати уговор о раду, ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, злоупотреби својства запосленог код послодавца ради обављања приватних послова (тачка 6.).

Имајући у виду да је у поступку утврђено да је тужилац злоупотребио свој положај и прекорачио своја овлашћења одласком на адресу корисника ван радног времена и без радног налога уградио свој приватни уклопни сат о чему је сачинио посебно обавештење на обрасцу туженог и у горњем левом углу уписао „поклон са повратком“ и који је дао на потпис кориснику. Тако повезан уклопни сат је оставио у распломбираном стању. Тиме је прекорачио границе овлашћења која су му дата, а о чему је имао свест, јер је тужиоцу као дугогодишњем раднику туженог морало бити познато да не сме да ради мимо прописане процедуре (актом туженог од 16.10.2012. године) и да не сме да обмањује послодавца, па нема услова за поништај решења о отказу. Наиме, радњама тужиоца остварен је отказни разлог из члана 2. став 1. тачка 6. анекса 3. уговора о раду и постојао је

оправдани разлог за отказ уговора о раду, јер је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 2. Закона о раду.

Супротно ревизијским наводима за законитост решења о отказу довољно је да је утврђена и једна повреда радне обавезе. У овом случају, без утицаја је то што је тужиоцу од стране послодавца стављано на терет више повреда радне обавезе, јер је у поступку пред нижестепеним судовима несумњиво утврђено да је предметну повреду радне обавезе тужилац учинио. Решење о отказу донето је у оквиру законом прописаних рокова. Према члану 184. Закона о раду отказ уговора о раду из члана 179. став 1. тачка 1, и став 2 и 3. овог закона послодавац може дати запосленом у року од шест месеци од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа односно у року од годину дана од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа. У овом случају за повреду радне обавезе тужиоца послодавац је сазнао 02.12.2015. године, када је извршена контрола радног места тужиоца, а решење о отказу донето је 12.02.2016. године, у року од шест месеци. С`обзиром на наведено, правилан је закључак нижестепених суда да је побијано решење законито у смислу члана 179. став 2. тачка 2. и члана 180. и члана 184. став 1. Закона о раду, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Имајући у виду да је тужиоцу уговор о раду законито отказан, неоснован је његов захтев за враћање на рад и распоређивање, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени разлози који су били предмет правилне и потпуне оцене другостепеног суда и оспорава утврђено чињенично стање, што није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић